

отказването на статут на национално малцинство на ромите, което лежи в основата на тази политика, "се дължи на желанието на господстващите сили да намали размера на малцинствения проблем и да подчини справянето с него на хипотетичните интереси на цялото общество" (Харта 77 1979).

По-голямата част от тогавашните официални мерки, упреквани в доклада, не са нови, а по-скоро продължение на отдавна утвърдени практики. Неправомерното прилагане на закона за номадството от 1958 г., за да се контролира движението на ромите, "които, макар и не номади, са принудени да мигрират поради жизнените условия, които не са тяхно дело", е жигосано като "расистка репресия" (Харта 77 1979а:7). На практика този закон не успява да осигури постоянен приток икономически емигранти, въпреки че последните от това да си регистриран като "номад" със сигурност са неприятни за 20000 или повече роми, неправилно идентифицирани по този начин. Най-належащият проблем за преселниците в чешките земи оставаше честият и незаконен отказ на местните власти да им дават жителство, лишайки ги от възможността да кандидатстват за градски жилища и принуждавайки ги или да се настаняват без право в изоставени сгради или да се тъпчат в жилищата на роднини, които вече са се установили в града (Guy 1975; Харта 77 1979а:7-8).

Примитивните условия на живот в многото разделени и изолирани селища е постоянен проблем за Словакия. По план той трябваше да бъде напълно решен до 1990 г., но нямаше надежда тази цел да бъде постигната. Междувременно много словашки съвети продължават да отказват на ромите както да купуват съществуващи селски къщи, собственост на словаци, така и да си строят собствени сред словаците (Guy 1975).

Една драматична и новаторска жилищна инициатива през 70-те и 80-те беше "експеримента" с преместването на ромите от предишните им рушащи се градски гета или в